

Hồi Thứ Chín

BIẾT RÕ CHÂN TƯỚNG

Thì ra Lệnh Hồ Sở Sở giả bộ làm ra như vậy đấy thôi, chứ khi nào sắp chết đến nơi nàng lại còn trừng phạt một nữ tỳ rất cứng như thế, nên nghe thấy Tiểu Thanh nói như vậy, lại mắng Tiểu Hồng tiếp:

– Nếu không có Thanh nhi xin cho...

Tiểu Hồng bỗng ngừng mặt lên mắt đăm lệt, với giọng ghen ngào đờ lời:

– Cô nương cứ đánh chết Tiểu Hồng đi, để con được xuống chín tuổi hầu hạ cô nương tiếp.

Mấy lời nói ấy của Tiểu Hồng làm cho Lệnh Hồ Sở Sở cảm động vô cùng, lại ứa nước mắt ra.

Tiểu Hồng lại nói:

– Tiểu Hồng không dám dấu diếm và đánh lừa cô nương. Sự thật Tiểu Hồng hận Nghiêm tướng công lắm, nếu còn gặp lần nữa, dù Tiểu Hồng không giết y thì cũng phải đánh cho y một trận.

Tiểu Thanh thấy Tiểu Hồng nói như vậy, hoảng sợ đến biến sắc mặt. Nào đâu Lệnh Hồ Sở Sở lại không trách cứ như trước, mà lại còn giơ tay ra ôm hai người vào lòng, khẽ nói rằng:

– Thanh nhi, Hồng nhi, ta tự biết không thể nào sống được nữa và ta biết hai con trung thành với ta lắm. Bây giờ đã đến ngày tận số, cô nương phải rời hai con. Trước khi chết, cô nương nhờ hai con làm việc này, thế nào hai con cũng phải làm cho kỳ được mới thôi.

Cố nhịn không để cho nước mắt ứa ra, Tiểu Thanh và Tiểu Hồng cùng gật đầu để nghe Lệnh Hồ Sở Sở dặn bảo tiếp:

– Việc thứ nhất, sau khi ta chết đừng chôn ta ở Trung Nguyên mà phải đem ta ra ngoài Ngọc Môn Quan chôn chung với mộ Vệ Linh Chi.

Tiểu Hồng nghe nói tới đó, khóc sụt mướt, vội giơ hai tay lên che mặt.

Sở Sở vỗ tay nàng ta mà an ủi:

– Hồng nhi đừng có khóc nữa. Người ta sống ở trên đời, thế nào mà chả có lúc chia tay? Quý hồ hai con làm được hai việc mà cô nương dặn bảo, thì dù có chết ở dưới chín tuổi, cô nương cũng không ân hận chút nào.

Nói tới đó nàng lại thở dốc ra một hồi như sắp tắt thở đến nơi vậy. Tiểu Thanh thấy thế vừa khóc vừa van lơn:

– Xin cô nương hãy nghỉ ngơi giây lát rồi hãy nói tiếp.

Sở Sở lắc đầu, gượng cười đáp:

– Ta sắp chết đến nơi rồi, nếu ta không nói ra thì sẽ ôm hận dưới chín suối.

Nàng vịn vai hai nữ tỳ, gượng nói tiếp:

– Việc thứ hai, những võ công ta đã truyền thụ cho, hai người phải dùng để bảo vệ ngăm Nghiêm Mộ Quang với Hứa Linh Sa suốt đời.

Nói tới đó nàng lại hộc một khẩu máu tươi ra, phun cả vào mặt và người của Tiểu Hồng, rồi nàng uể oải nằm gục xuống, chỉ còn lại một chút hơi thở cuối cùng thôi. Tiểu Thanh tưởng chủ nhân đã chết, liền gục ngay vào người Sở Sở mà khóc lóc. Không ngờ cái gục đó đã cứu được Sở Sở thoát chết. Thì ra trán của nàng vừa va đập vào cái hộp gấm ở trong lòng Sở Sở, nàng liền mất chửi thềm:

“Mình đáng chết thực. Khi Mộ Quang tặng cái hộp này có dặn bảo trong hộp có sức cứu cấp tế nguy, sao ta không mở ra xem? Biết đâu lại chả có linh dược để cứu chủ nhân ta thoát chết”?

Nghĩ tới đó nàng mở cái hộp gấm ra xem. Khi mở nắp hộp lên, trông thấy vật ở bên trong, nàng mừng rỡ đến đờ người ra.

Tiểu Hồng thấy thế rất ngạc nhiên, vội lại gần xem, thấy bên trong có một cuốn sách nho nhỏ, một viên linh đơn màu trắng rất thơm tho, và một lá thư. Trên thư có viết mấy câu như sau:

*“Bán sách Huyết Thần Kinh
Nhất lạp hồi sinh dược
Cử tặng viễn lai nhân
Liêu tác hoàn châu ước”.*

Tạm dịch:

*“Nửa cuốn Huyết Thần Kinh
Cùng viên thuốc hồi sinh
Tặng người phương xa lại
Tương tư đáp vẹn toàn.”*

Bên cạnh bài thơ còn có mấy hàng chữ nhỏ như sau: “*Huyết Thần Kinh vốn dĩ là vật trọng báu trong võ lâm, nhưng linh đơn lại còn quý hóa hơn. Đơn dược này tên là Cửu Hoàn Đơn của Gia tử Thiên Tâm Nữ Sĩ Thạch Vô Cấu chế luyện, công hiệu của nó có thể cải tử hồi sinh linh diệu vô cùng, tặng chàng cả hai vật báu như thế mà nếu vẫn chưa thường được mỗi tương tư vì đã mất người mà chàng đã yêu bấy lâu nay, thì thiếp cũng đành chịu, vì thiếp đã tận tâm tận lực báo đáp rồi”.*

Dưới ký tên: Tiệp thiếp Thạch Vô Sâu bái kính.

Tiểu Hồng xem xong lá thư, kêu "ối chà" một câu và hỏi:

– Thanh tử, viên thuốc này là Cửu Hoàn Đơn, vật chí báu và khó kiếm nhất

trong võ lâm, sao Thanh tử còn không mau cho cô nương uống đi?

Mặt đỏ bừng, Tiểu Thanh vội nhét viên thuốc Cửu Hoàn Đơn vào mồm Sở Sở, vừa cười vừa đáp:

– Có phải ngu tử không biết đâu, chỉ vì thấy cô nương có hy vọng thoát chết, mừng rỡ quá mới đứng đờ người ra như thế đấy thôi.

Tiểu Hồng vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Nửa cuốn Huyết Thần Kinh với viên Cửu Hoàn Đơn này ở đâu ra thế?

Tiểu Thanh kêu “Ừ” một tiếng, vừa cười vừa hỏi lại:

– Có lẽ Hồng muội mừng rỡ hóa hồ đồ rồi. Cái hộp gấm này chả phải của Nghiêm tướng công đã tặng cho cô nương là gì?

Tiểu Hồng tủm tủm cười đỡ lời:

– Xem như vậy, Nghiêm Mộ Quang không phải là người vô lương tâm đâu.

Tiểu Thanh nghiêm nét mặt lại, trách mắng:

– Sao Hồng muội ăn nói vô lễ như thế, Nghiêm tướng công là người yêu của cô nương, mà Hồng muội dám gọi tên tướng công ra như vậy. Từ giờ trở đi, Hồng muội đừng có hỗn như thế nữa.

Tiểu Hồng mỉm cười, trở mắt lên nhìn Tiểu Thanh và hỏi tiếp:

– Thanh tử hiểu biết hơn tiểu muội, theo sự nhận xét của Thanh tử, thì mối tình duyên của cô nương của chúng ta với Nghiêm tướng công sẽ ra sao?

Tiểu Thanh chưa kịp trả lời, thì cả hai nghe thấy Lệnh Hồ Sở Sở khẽ rên lên một tiếng rồi tựa mình tỉnh lại. Hai người vội đỡ nàng lên lấy khăn lau mặt cho nàng, Tiểu Hồng khẽ hỏi:

– Cô nương thấy trong mình thế nào?

Lệnh Hồ Sở Sở khe khe đáp:

– Ta nghe thấy khỏe hơn trước, các con hãy giữ yên tĩnh cho ta điều hơi vận tức một lát.

Cả hai đều y lời và phụ lực giúp lệnh Hồ Sở Sở vận công chữa bệnh.

Không bao lâu, chừng cạn tuần trà Lệnh Hồ Sở Sở mở mắt ra thở phào một tiếng, mặt nàng đã lấy lại vẻ hồng hào khi xưa, hai mắt tuy còn lờ mờ nhưng đã có thần khí.

Thanh, Hồng hai người mừng rỡ nói:

– Công hiệu của viên linh dược đó thật vô song, cô nương đã khỏe lại rồi, chúng con rất cảm ơn trời phật.

Lệnh Hồ Sở Sở không hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi:

– Thanh nhi, viên linh dược nào, tại sao ta lại được khỏe như thế này?

Tiểu Thanh tủm tủm cười, hai tay đưa cái hộp gấm ra:

– Thưa cô nương, khi Nghiêm tướng công tặng cái hộp gấm này lại cho cô nương người có dặn hễ khi nào có việc gì nguy cấp thì hãy mở, còn không thì về Trung Nguyên hãy mở. Con thấy cô nương ngắt đi, con sức nhớ đến nên đã mạo phép cô nương mở ra thấy trong hộp có một viên linh dược cải tử hoàn sinh, nửa cuốn Huyết Thần Kinh và một lá thư.

Lệnh Hồ Sở Sở tiếp lấy hộp gấm, mở ra xem rồi lấy lá thư ra đọc đi học lại hai ba lần, sau cùng nàng quay sang hỏi Tiểu Thanh:

– Thanh nhi, Nghiêm Mộ Quang có nói cái hộp gấm này ở đâu mà y có không?

– Nghiêm tướng công nói là của người khác tặng cho tướng công khi người đi ngang dải cát vàng và mấy lời tướng công dặn con chính là lời mà người ấy dặn bảo tướng công vậy.

Lệnh Hồ Sở Sở ngẫm nghĩ giây lâu rồi bảo:

– Ngày mai chúng ta đi Thiên Tâm Cốc ở A Nhĩ Kim Sơn một phen, để ta tìm hiểu sự thật kẻo khổ cả hai người.

Hôm sau. Nàng và Tiểu Hồng hai thầy trò ra khỏi Ngọc Môn Quan đi Thiên Tâm Cốc ở A Nhĩ Kim Sơn.

Thiên Tâm Nữ Sĩ Thạch Vô Cấu chỉ chuyên môn tham thiền với luyện thuốc, xưa nay không giao hảo với một nhân vật nào của võ lâm hết, cho nên trong Thiên Tâm Cốc chim phần nhiều biết nói, thú biết làm việc và thân thiện với người, không khác gì là nơi tiên cảnh vậy.

Hôm đó Vô Cấu bỗng nghe thấy ngoài Cốc khẩu có người dùng thần công Truyền Âm nhập mật nói vọng vào rằng:

– Giang hồ mạt học, Lệnh Hồ Sở Sở vì có việc đặc biệt đến núi A Nhĩ Kim Sơn, xin Thạch lão tiên bối cho phép được vào yết kiến.

Tuy Vô Cấu rất ít lai vãng với các nhân vật của võ lâm, nhưng cái tên Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở bà ta cũng đã được nghe có người nói tới. Nên bà ta ngẫm nghĩ giây lát, liền bảo nữ tỳ hầu cận rằng:

– Lệnh Hồ Sở Sở tiếng tăm lừng lẫy bát phương, người hãy phá lệ ra đưa cô ta vào đây, để ta xem Xà Khiết Mỹ Nhân là người như thế nào?

Nữ tỳ vâng lời đi ra ngoài cốc khẩu, thấy hai thiếu nữ tuyệt sắc đang đứng chờ, một người mặc áo trắng tuổi trạc hăm ba hăm bốn, một người áo đỏ trẻ tuổi hơn.

Vì biết Thạch Vô Cấu là một cao nhân tuyệt đời, không thích người ta làm bộ

làm tịch, nên Sở Sở không dám dùng miếng khăn lụa che mặt nữa. Nàng thấy một nữ tỳ ở trong cốc bước ra và cung kính chào nàng rồi nói:

– Gia chủ sai tiểu tỳ Thạch Bình ra cung thỉnh Lệnh Hồ cô nương vào trong sơn cốc.

Sở Sở mỉm cười đáp:

– Xưa nay Thiên Tâm Cốc không cho giang hồ tục khách bước chân vào, nay Lệnh Hồ Sở Sở được Thạch lão tiên bối cho yết kiến, quả thực hân hạnh vô cùng. Xin Thạch cô nương dẫn đường cho.

Thạch Bình thấy Sở Sở đẹp tuyệt như vậy, và ăn nói lại rất tao nhã, liền cung kính vái chào, rồi dẫn hai thầy trò Sở Sở đi vào trong cốc luôn.

Vừa đi Sở Sở vừa chú ý đến cảnh vật ở trong sơn cốc. Thấy một thân cây, một ngọn cỏ, một hòn đá của Thiên Tâm Cốc cũng khác hẳn bên ngoài. Tuy là mùa Đông giá lạnh như thế, mà trong sơn cốc lại ấm áp như mùa Xuân vậy, cây cỏ ở trong Thiên Tâm Cốc không thấy một ngọn nào vàng úa cả.

Tiểu Hồng đưa mắt ngắm nhìn một hồi, rồi vừa cười vừa nói với Lệnh Hồ Sở Sở rằng:

– Cô nương xem, cảnh sắc trong Thiên Tâm Cốc này đẹp biết bao?

Sở Sở đáp:

– Hồng nhi, con nên rõ, Thiên Tâm Nữ Sĩ Thạch lão tiên bối là người duy nhất trong giới thần tiên đương thời đấy, nên chỗ ở của lão tiên bối ắt phải là tiên cảnh. Con mãi ngắm nhìn cảnh đẹp, không để ý tới cảm thú trong sơn cốc này. Chúng được lão tiên bối ấy cảm hóa, nên con nào con nấy đều tinh khôn như người ta vậy.

Nghe thấy Lệnh Hồ Sở Sở nói như vậy, Thạch Bình gật đầu đỡ lời:

– Lệnh Hồ cô nương sành mắt lắm, quả thực chim chóc trong sơn cốc này không biết sợ người đâu.

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, đã có một con chim rất đẹp từ trên không bay xuống đậu ngay lên lên trên vai nàng tức thì.

Ba người đi vòng qua một cái đèo, đã thấy trước mặt có một cái đầm nước rộng hơn mẫu, hình trái tim nước trong suốt, giữa đầm có xây một cái đình, nóc đình lợp bằng lông chim ngũ sắc, trông thực đẹp tuyệt.

Một người đàn bà rất xinh đẹp, đang đứng tựa lan can đình, mình mặc quần áo màu trắng, tóc dài xõa xuống hai bên vai. Trong đình có thắp một lư hương thơm ngào ngạt.

Thạch Bình mỉm cười nói:

– Lệnh Hồ cô nương, gia chủ nhân đang đứng ở trong đình đấy.

Vội đưa mắt ngắm nhìn, Sở Sở thấy Thạch Vô Cấu tuổi chỉ trạc độ ba mươi, thái độ rất thanh cao tao nhã khiến ai trông thấy đều có cảm tưởng kính mến liền.

Sở Sở vội tiến lên mấy bước, cung kính vái chào mỉm cười nói:

– Giang hồ mạt học Lệnh Hồ Sở Sở cùng tỳ nữ Tạ Tiểu Hồng tham kiến lão tiên bối.

Vô Cấu mỉm cười đáp:

– Lệnh Hồ cô nương khỏi đa lễ như thế. Tôi có phải là người trong võ lâm đâu. Tuy tôi hơn cô nương vài tuổi, nhưng cô nương cũng không nên gọi tôi là lão tiên bối như thế.

Sở Sở thấy mình gọi bà ta là lão tiên bối như thế không thích hợp thực, nhưng nhất thời nàng chưa nghĩ ra được câu xưng hô như thế nào cho thực thích hợp. Vì vậy nàng có vẻ ngượng nghịu vô cùng.

Vô Cấu giơ tay ra mời khách vừa mỉm cười nói tiếp:

– Tôi đã mời cô nương vào đây, tất nhiên tôi không còn coi cô nương như một giang hồ tục khách nữa. Vậy cô nương cứ gọi tôi là Thạch đại tể đi!

Biết đối xử với nhân vật siêu nhân này không nên câu nệ quá, nên Sở Sở vội đổi giọng đáp:

– Tiểu muội xin tuân lệnh. Trước hết tiểu muội xin cảm tạ đức tái sinh của Thạch đại tể đã.

Vô Cấu ngạc nhiên hỏi:

– Chúng ta chưa quen biết với nhau bao giờ, hôm nay lần đầu tiên mới gặp nhau ở đây, sao cô nương lại bảo tôi có đức tái sinh cho cô nương như vậy?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Cửu Hoàn Đơn có phải là thuốc bí chế của đại tể không?

Vô Cấu gật đầu trả lời:

– Phải, trong Thiên Tâm Cốc này có thứ trái cây tên là Cửu Hoàn quả. Tuy thứ trái cây này có công hiệu cải tử hoàn sinh. Nhưng giờ Hợi nở hoa, giờ Tý là mất hết linh khí ngay. Lúc ấy tôi không cần ăn tới, mới hái xuống phối hợp với các vị thuốc khác, luyện thành ba viên thuốc Cửu Hoàn Đơn. Tôi đã tặng cho người khác hai viên, chỉ còn lại một viên thôi. Chẳng lẽ cô nương muốn...

Vội lắc đầu, Sở Sở đỡ lời:

– Tiểu muội tới đây không phải là xin đại tể tặng thuốc cho đâu. Mấy ngày trước đây, tiểu muội bị bệnh rất nặng thoi thóp sắp chết, sau được uống viên Cửu Hoàn Đơn của đại tể mới được hồi sinh như thế này.

Vô Cấu ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

– Hai viên thuốc mà tôi đã tặng cho người thì một viên đã cho một người uống luôn tại chỗ rồi, viên thuốc mà cô nương được uống đó có phải là viên thuốc của tôi tặng cho tiểu muội Thạch Vô Sầu đấy không?

Sở Sở gật đầu đáp:

– Thạch đại tỷ đoán rất đúng, viên thuốc ấy quả thực của Vô Sầu tỷ tỷ cho đấy.

Vô Cấu vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Viên thuốc của Vô Sầu tặng cho, sao cô nương lại tới Thiên Tâm Cốc này cảm tạ tôi?

Sở Sở vội đáp:

– Phần vì uống nước phải nhớ lấy nguồn. Cửu Hoàn Đơn là của Thạch đại tỷ chế luyện, tất nhiên tiểu muội phải tới đây cảm ơn đại tỷ trước và

tiện thể được chiêm ngưỡng tiên nhan, phần thứ hai muốn hỏi thăm đại tỷ chỗ ở của Vô Sầu tỷ nữa.

Kêu ủa một tiếng, Vô Cấu hỏi tiếp:

– Cô nương chưa biết chỗ ở của tiểu muội Vô Sầu ở đâu sao lại được uống viên thuốc Cửu Hoàn Đơn của nó như thế?

Sở Sở vội lấy tờ giấy của Vô Sầu viết tặng cho Mộ Quang, rất cung kính đưa cho Vô Cấu xem.

Xem xong giấy ấy, Vô Cấu lại ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Nửa cuốn Huyết Thần Kinh với viên thuốc hồi sinh là của tôi cho tiểu muội làm của hồi môn khi nó lấy Thạch Quân Bình. Sao nó lại tặng cả hai vật báu cho người khác một lúc như thế? Chắc bên trong chuyện này ắt không giản dị. Huống hồ hai câu dưới nói: “Cửu tặng viễn lai nhân, liêu tác hoàn chân ước” thế nào cũng bao hàm bí mật vô cùng chứ không sai?

Sở Sở liền kể qua loa chuyện đó cho Vô Cấu nghe, và tươi cười nói tiếp:

– Cũng vì lời nói trong tờ giấy này rất bí ẩn nan giải, cho nên tiểu muội mới đặc biệt tới đây để dò hỏi địa chỉ của Vô Sầu tỷ tỷ, rồi tiểu muội đi tới đó vừa thỉnh giáo chuyện này, vừa cảm tạ đức hiếu sinh của tỷ tỷ ấy.

Đưa mắt liếc nhìn Sở Sở một cái, Vô Cấu mỉm cười đáp:

– Tiểu muội của tôi ở trong Thiên Tâm trang tại Đại Mạc. Trong bãi sa mạc ấy chỉ có nơi ấy là có nước và cỏ mọc xanh rì thôi, nên dễ tìm kiếm lắm. Lệnh Hồ cô nương cứ đi tới đó là tìm thấy liền.

Sở Sở lại cảm ơn, Vô Cấu nói tiếp:

– Tính tôi rất đại lãn, trừ em gái của tôi có đến đây thăm tôi thì chị em mới

được gặp nhau thôi, vì vậy hai chị em rất ít khi gặp gỡ nhau. Nay Lệnh Hồ cô nương đi Thiên Tâm trang thì làm ơn đem hộ tôi chút quà cho em gái tôi và em rể của tôi nhé.

Tất nhiên Sở Sở phải nhận lời ngay. Vô Cấu sai Thạch Bình lấy hai cái lọ ngọc nho nhỏ đưa ra cho nàng và mỉm cười nói tiếp:

– Trong chai cái lọ này có đựng hai mươi giọt Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ, một lọ cô nương đưa cho vợ chồng em gái tôi hộ, còn một tặng cô nương để làm kỷ niệm cuộc gặp gỡ ngày hôm nay của hai ta.

Biết Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ không phải là thứ linh dược thường Sở Sở vội cảm ơn đỡ lời:

– Tiểu muội được đại tỷ đặc biệt cho vào yết kiến rất cảm ơn rồi đâu còn dám nhận thêm lễ vật hậu hĩ như thế này nữa?

Vô Cấu vừa cười vừa nói tiếp:

– Trong Thiên Tâm Cốc này của tôi có rất nhiều linh dược, hai lọ Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ không phải là vật báu rất hiếm có gì, cô nương bỏ vào đi, nếu còn khiêm tốn thì tôi lại cho là cô nương không được thực thà đấy.

Sở Sở thấy bà ta nói như vậy, đành phải cầm và nhận luôn.

Vô Cấu nói tiếp:

– Tuy Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ không được bằng Cửu Hoàn Đơn, nhưng nó cũng có hai cách dùng. Một là cho người thường uống năm giọt thôi, có thể bổ ích nguyên khí, tăng thêm sức khỏe, còn một cách dùng nữa, là nếu bị nội thương rất nặng, thì cho nạn nhân uống một nửa, còn một nửa thì bôi vào vết thương, không những khỏi ngay mà còn mạnh khỏe hơn nữa.

Sở Sở nhớ kỹ lời dặn bảo rồi đứng dậy cáo lui. Vô Cấu lại dặn bảo tiếp:

– Chuyển đi Thiên Tâm trang này cô nương nên làm bạn thân với em gái tôi, nó chỉ không biết võ nghệ thôi, chứ còn có thể nói là bách nghệ kim tinh, nhất là Kỳ Môn Trận Pháp, Âm Dương Diệu Lý căn bản, đều tài ba hơn người.

Sở Sở gật đầu liên tiếp và lui ra khỏi đình. Vô Cấu không tiễn thêm chỉ bảo nữ tỳ của mình đưa hai thầy trò Sở Sở ra thôi.

Ngờ đâu Sở Sở với Tiểu Hồng chưa đi tới Thiên Tâm Trang, chưa trông thấy nhà cửa trang viện đâu đã thấy mười mấy người cưỡi ngựa đi như bay tới. Khi bọn người đó tới gần Sở Sở mới trông thấy rõ tất cả là mười một người ngựa, ba người đi giữa, tám người đi hai bên. Những người đi bên đầu ăn mặc lối trắng đình, còn ba người đi giữa, thì trông phong độ rất khác thường.

Người đi chính giữa ăn mặc theo lối thư sinh, tuổi trạc ba mươi, trông rất anh tuấn và oai mãnh, chỉ thoáng trông, ai cũng phải nhìn nhận là một vị anh hùng đầy hào khí.

Người đi bên phải của thư sinh ấy là một thiếu phụ tuyệt đẹp, mặc quần áo đỏ.

Người đi bên trái cũng là một thiếu phụ, nhưng lại mặc toàn trắng, trông không khác gì một tiên nữ, khiến Lệnh Hồ Sở Sở mới trông thấy cũng đã có lòng kính ngưỡng rồi.

Mười một người đó đang phóng nước đại, nhưng khi tới chỗ cách thầy trò Sở Sở chừng, thì họ đã gò cương ngừng chân lại ngay. Ngựa chạy nhanh như thế mà chỉ khẽ gò cương một cái, ngựa đã ngừng được ngay. Đủ thấy kỹ thuật của những người này tinh xảo đến như thế nào.

Thư sinh mặc áo lông cưỡi ngựa đỏ đi giữa, đã vội nhả xuống đất, tiến lên, chấp tay vái chào Sở Sở và nói:

– Phương danh tuyệt nghệ của Lệnh Hồ cô nương lừng lẫy cần khôn lâu năm, nay được hiệp giá của cô nương giáng lâm khiến Thiên Tâm trang chúng tôi được vẻ vang rất nhiều. Thạch Quân Bình ra nghênh đón hơi chậm, xin cô nương lượng thứ cho lỗi thiếu tôn kính này.

Vừa chấp tay đáp lễ, Sở Sở vừa thất kinh hỏi:

– Thạch trang chủ không biết Sở Sở này bao giờ, huống hồ tôi lại tới đây đột ngột.

Không chờ đợi nàng nói dứt, thiếu phụ áo đỏ đã chỉ tay vào thiếu phụ áo trắng, mỉm cười đỡ lời:

– Đêm hôm qua đèn trong Thiên Tâm trang chúng tôi bỗng kết hoa, chị tôi bói một quẻ thẻ, biết cô nương ở miền Tây tới, nên ba vợ chồng chúng tôi mới đặc biệt ra nghênh đón.

Nghĩ tới Vô Cấu với Vô Sâu rất giỏi về bói toán, Sở Sở liền hỏi thiếu phụ áo trắng rằng:

– Chắc vị Phu nhân này là Thạch Vô Sâu tử tử phải không?

Thiếu phụ áo trắng khẽ gật đầu.

Sở Sở lại hỏi tiếp:

– Phu nhân dù bói toán linh nghiệm đến đâu cũng chỉ có thể bói ra tiểu muội có việc tới đây bái kiến thôi, mà sao Thạch trang chủ lại còn biết cả tên họ của tiểu muội như thế?

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười đỡ lời:

– Chị tôi đã bói ra được có Phượng ở miền Tây tới, thì tôi đã đoán ra ngay là Lệnh Hồ cô nương, vì trong các vị cân quốc anh hùng đương thời chỉ trừ Xà Khiết Mỹ Nhân danh trấn bát phương ra là có thể xứng với chữ Phượng ấy chứ, không còn ai xứng đáng với chữ ấy cả.

Sở Sở không ngờ đối phương khen ngợi mình như thế mặt đỏ bừng, mỉm cười hỏi tiếp:

– Sở Sở chưa thỉnh giáo quý tính phương danh phu nhân?

Cười nũng nịu, thiếu phụ áo đỏ đáp:

– Vì trước kia, tôi đã có lời thề không bao giờ thế lộ tên họ của tôi, cho một ai hay, ngay cả đến phu quân tôi là Thạch Quân Bình đây cũng không biết rõ lai lịch của tôi. Xin cô nương thứ lỗi sự thất lễ ấy cho, và cứ gọi tôi là Thạch Nhị phu nhân được rồi.

Tuy mồm vâng vâng dạ dạ, nhưng Sở Sở rất kinh ngạc và nghĩ bụng:

“Trên thiên hạ này làm gì có chuyện lạ lùng như thế này, chồng mà không biết tên họ của vợ”?

Lúc ấy Thạch Quân Bình đã ra hiệu cho một tráng đinh dắt hai con ngựa cao lớn tới. Sở Sở biết đối với vợ chồng nhà này, không cần phải khách sáo, nên nàng cùng Tiểu Hồng song song nhảy lên mình ngựa.

Vô Sầu quay ngựa lại để đi cùng với thầy trò Lệnh Hồ Sở Sở và còn dặn Quân Bình với Thạch nhị phu nhân rằng:

– Tôi tiếp Lệnh Hồ cô nương thủng thẳng về, Bình ca với Nhị muội hãy đi trước để dặn người nhà bày tiệc đãi khách ở trong Song Hồng Thủy Tạ nhé.

Quân Bình với thiếu phụ áo đỏ gật đầu nhận lời và chào Sở Sở một lạy, rồi dẫn bọn tráng đinh đi trước.

Sở Sở chờ cho vợ chồng Quân Bình và tráng đinh đi khỏi rồi liền móc túi lấy cái lọ ngọc đựng Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ ra đưa cho Vô Sầu, mỉm cười nói:

– Trong lọ ngọc này có đựng mười giọt Thanh Linh Ích Nguyên Nhũ là của Thiên Tâm Nữ Sĩ Thạch đại tỷ sai tiểu muội đem đến đây tặng cho phu nhân với Thạch trang chủ đấy.

Đỡ lấy cái lọ ngọc, Vô Sầu có vẻ thắc mắc và đỡ lời:

– Thế ra chị tôi đã nhờ cô nương đem vật này đến vợ chồng chúng tôi đấy? Tôi lại tưởng cô nương tới Thiên Tâm trang là đặc biệt vì Nhị muội của tôi.

Sở Sở lắc đầu vừa cười vừa đáp:

– Tiểu muội ở xa đến Thiên Tâm trang là muốn thỉnh giáo tỷ tỷ một việc này, chứ không phải về Thạch nhị phu nhân. Tiểu muội với Thạch nhị phu nhân chưa gặp nhau bao giờ, khi nào lại...

Không đợi nàng nói dứt, Vô Sầu đã cười và hỏi tiếp:

– Mời cô nương cứ nói. Chẳng hay cô nương tới đây có việc gì? Nếu chuyện gì mà Vô Sầu tôi hay biết, thế nào cũng xin thưa cùng, để cô nương được rõ ngay.

Thấy Vô Sầu nói toạc ra như vậy, Sở Sở không tiện lên tiếng hỏi nữa, nhưng

sau nàng lại nghĩ ra được một kế, liền mỉm cười ngâm nga:

“*Bán sách Huyết Thần Kinh
Nhất lập hồi sinh dược
Cử tặng viễn lai nhân
Liêu tác hoàn châu ước*”

Nghe thấy Sở Sở ngâm bài thơ đó, Vô Sâu đã cả cười đỡ lời:

– Tôi đoán không sai, Lệnh Hồ cô nương tới đây là vì việc của nhị muội của tôi thật.

Lệnh Hồ Sở Sở ngạc nhiên hỏi lại:

– Bốn câu thơ ấy có phải là của phu nhân viết đấy không?

Vô Sâu gật đầu đáp:

– Lệnh Hồ cô nương nói rất đúng.

Sở Sở lại hỏi tiếp:

– Bài thơ của phu nhân viết thì liên can gì đến Thạch nhị phu nhân?

Vô Sâu vừa cười vừa trả lời:

– Lệnh Hồ cô nương, nhị muội của tôi tên là Hứa Linh Sa biệt hiệu là Hồng Y Tiên Tử, người trong nhóm Nam Nhạc Song Xu, ắt cô nương phải hiểu chứ?

Sở Sở nghe nói kinh hãi vô cùng, nàng vội nghĩ bụng:

"Ta hóa danh làm Gia Cát Lang cùng Mộ Quang ra ngoài bãi sa mạc này để tế lễ vong hồn của Nam Nhạc Song Xu. Lúc ấy ta ở trên đồi cát, thoáng trông thấy hình dạng của Hứa Linh Sa, chỉ vì lúc ấy trong lòng ta bối rối và khó chịu, nên không để ý nhìn kỹ. Bây giờ hồi tưởng lại quả thực hình dáng của nàng hơi giống Thạch nhị phu nhân"...

Thấy Sở Sở lộ vẻ kinh ngạc và cau mày suy nghĩ như thế, Vô Sâu mỉm cười hỏi tiếp:

– Sao Lệnh Hồ cô nương nghe thấy tôi nói họ của nhị muội lại có vẻ ngạc nhiên như thế?

Sở Sở hỏi tiếp:

– Vừa rồi Thạch nhị phu nhân nói. Ngay cả Thạch trang chủ, nhị phu nhân cũng không cho biết rõ lai lịch và tên họ, sao phu nhân lại biết rõ như thế?

Vô Sâu đành kể lại chuyện mình cứu Linh Sa thoát chết, lập kế cho nàng kết hôn với chồng để con ra sao, nói hết cho Sở Sở hay.

Như nằm mơ vừa thức tỉnh, lúc này Sở Sở mới biết rõ Mộ Quang chưa hề trùng phùng lại Hứa Linh Sa, chàng còn bị Tiểu Hồng đánh mộ cái tát rất oan uổng, và khi ở trong khu rừng rậm, trên bờ hồ Ha Lập, lại còn bị mình nói mĩa nói

mai, thực oan ức cho chàng quá.

Vừa thủng thẳng đi, Vô Sầu vừa mỉm cười nói tiếp:

– Lai lịch của nhị muội tôi, chỉ có mình tôi hay biết thôi, chứ thực sự nàng chưa nói cho phu quân chúng tôi hay. Vì vậy người trong Thiên Tâm trang này, kể cả chủ lẫn người làm, ai ai cũng chỉ biết gọi nàng là Thạch nhị phu nhân thôi.

Sở Sở cau mày lại, định nói lại thôi.

Vô Sầu vừa cười vừa nói tiếp:

– Có lẽ bây giờ Lệnh Hồ cô nương đã hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa bốn câu thơ của rồi chứ?

Sở Sở cười vừa đáp:

– Nghiêm Mộ Quang quả thực là một người hiệp nghĩa, và có tấm lòng quang minh lỗi lạc. Nay Hứa Linh Sa đã có chỗ gởi thân lý tưởng, biến thành Thạch nhị phu nhân rồi, thì phu nhân không cần tặng nửa cuốn Huyết Thần Kinh với một viên Hồi sinh đơn, thì chàng cũng sẽ tự chặt đứt mối giây tình ấy chứ không khi nào lại còn tới đây làm phiền hiền phụ phu nhân nữa.

Vô Sầu gật đầu, đỡ lời:

– Lệnh Hồ cô nương nói rất đúng. Nghiêm đại hiệp quả thực là một kỳ nam tử rất quang minh lỗi lạc. Nhưng việc này do tay tôi gây nên, đã cướp mất người yêu của người khác, thì tất nhiên phải tận chút tâm sự chứ?

Sở Sở vội cải chính:

– Phu nhân nói nặng lời quá. Trong lúc Hứa Linh Sa bị thương nặng sắp chết, nhờ được phu nhân cứu giúp cho mới được phục sinh. Như vậy đâu có phải là phu nhân cướp người yêu của người khác.

Vô Sầu liếc nhìn Sở Sở mấy cái, mỉm cười nói:

– Lệnh Hồ cô nương là cân quốc kỳ anh và có bụng dạ rất quảng đại, thì tôi mới dám thất lễ mà hỏi cô nương vài câu.

– Phu nhân muốn hỏi gì xin cứ nói.

– Xin cô nương cho tôi được biết rõ chuyện cô nương với Nghiêm đại hiệp, và tại sao viên thuốc của tôi tặng cho Nghiêm đại hiệp lại đến tay cô nương, mong cô nương cho Vô Sầu này biết rõ hết đầu đuôi câu chuyện, để tôi khỏi áy náy.

– Trước khi Sở Sở tôi chưa kể rõ câu chuyện đó, xin phu nhân hãy cho phép tôi được cảm ơn, là nhờ có phu nhân, Sở Sở tôi mới thoát chết đã.

Vô Sầu rất thông minh, nghe thấy Sở Sở nói như vậy đã vỡ lẽ vội hỏi lại:

– Có phải cô nương đã được uống Cửu Hoàn Đơn và đã chữa khỏi được bệnh nặng phải không?

Sở Sở gật đầu và kể hết chuyện của mình với Mộ Quang như thế nào, nhất nhất kể hết cho Vô Sầu nghe chứ không dấu diếm chút nào hết.

Vô Sầu lắng lắng nghe xong, rất hớn hỡ mỉm cười nói:

– Như vậy chuyến đi Thiên Tâm trang này của cô nương thật hay quá vừa có lợi cho mình, và cũng có ích cho người.

Sở Sở không hiểu tại sao Vô Sầu lại nói như thế, rất ngạc nhiên mỉm cười hỏi:

– Chẳng hay phu nhân có thể giải thích rõ một chút mấy lời mà phu nhân vừa mới nói không?

o O o